

Arrest

nr. 145 107 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 19 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 140 720 van 11 maart 2015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 22 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze

weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 96 169 van 30 januari 2013.

1.2. Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies). Deze bevelen worden betekend op 8 februari 2013.

1.3. Op 19 maart 2013 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 14 april 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post is in Nepal en dat zij zich niet naar de Belgische vertegenwoordiging in New Dehli, India kunnen begeven. De reis zou voor verzoekers niet haalbaar zijn, omdat hun kind nog erg jong is, zij geen contacten hebben in India, bij niemand terecht zouden kunnen en de kosten van de reis en overnachtingen niet zouden kunnen betalen. Wat betreft de leeftijd van het kind, dient opgemerkt te worden dat het kind ondertussen meer dan een jaar oud. Er kan bijgevolg redelijkerwijs verondersteld worden dat het mogelijk is om met het kind te reizen. Dat betrokkenen geen contacten zouden hebben in India en de reiskosten niet zouden kunnen betalen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor elke Nepalees die zich töt de Belgische vertegenwoordiging in New Dehli wil richten, dat dit gepaard gaat met omwegen en reiskosten. De loutere bewering dat zij er niemand kennen bij zij terecht zouden kunnen en dat zij niet over voldoende middelen beschikken is onvoldoende om een uitzondering te maken voor betrokkenen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties of zakelijke relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van het kind van betrokkenen, met name dat het kind atypische dermatitis heeft (wat gestaafd wordt met een verklaring van een pediater), dat het Nepalees klimaat niet goed zou zijn voor deze aandoening en dat de medische zorgen in het land van herkomst niet toereikend zouden zijn (er wordt een rapport van het US Department of State en een artikel ter staving bijgevoegd), dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000 Brussel.

Betrokkenen halen aan dat zij hun banden met Nepal verbroken hebben. Zij waren echter steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijf in België enkel werd toegestaan in afwachting van hun asielprocedure en dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zouden krijgen en bijgevolg België zouden moeten verlaten.

Dat betrokkenen ondanks dit gegeven verkozen geen banden te onderhouden met hun land van herkomst is hun persoonlijke keuze geweest. Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een asielaanvraag in op 21.11.2011, die afgesloten werd op 01.02.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 08.02.2013 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procédure - namelijk een jaar en ongeveer twee en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds 21.11.2011 in België verblijven; dat hun kind in België geboren is; dat zij zich integreren; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met een inschrijvingsbewijs als werkzoekende en loonfiches - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

1.5. Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekers voor een termijn van drie jaar. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 14 april 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden voor beide inreisverboden als volgt:

*"Aan (...)
nationaliteit: Nepal*

*wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08.02.2013.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

• 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 08.02.2013. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van dit bevel geen enkele stap heeft ondernomen om haar vertrek voor te bereiden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de samenhang en ontvankelijkheid

Waar verwerende partij een exceptie van ontvankelijkheid van het beroep opwerpt voor zover de inreisverboden van drie jaar bestreden worden, aangezien er volgens haar geen samenhang is met de eerste bestreden beslissing, en aldus het beroep enkel ontvankelijk is voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die volgens haar tevens de belangrijkste bestreden beslissing is, dient de Raad op te merken dat het uitsluitend aan de rechter toekomt te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (cf. RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

Meerdere vorderingen kunnen ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk

voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Dit betekent dat bij een definitief inreisverbod geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Opdat verzoekers dus over het wettelijk vereiste belang beschikken om een ontvankelijk beroep in te stellen tegen een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dient te worden onderzocht of zij een gegronnd middel aanvoeren tegen de bestreden inreisverboden. In casu heeft het handhaven dan wel de eventuele vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissingen, dit zijn de betwiste inreisverboden, een weerslag op de onontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Voorts moet worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier, met name de synthesesnota van 22 oktober 2013, blijkt dat de behandeling van de in punt 1.1. vermelde aanvraag leidde tot volgende *“beslissing + reden: 23.10.2013: onontvankelijk, er zijn geen buitengewone omstandigheden + bijlage 13sexies”*.

De drie bestreden beslissingen zijn dus genomen in het kader van eenzelfde procedure, minstens zijn de procedures volledig gelijktijdig verlopen. Dit blijkt ook uit het feit dat de drie bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen door dezelfde gemachtigde, dit is attaché H.J., en op dezelfde dag aan verzoekers werden betekend. Aldus blijkt de verknochtheid tussen de drie bestreden beslissingen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen wel degelijk samenhangen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een tweede middel dat gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen, dit zijn de inreisverboden, een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoekers zijn van oordeel dat een standaardmotivering werd gebruikt en dat zij uit de motivering van het inreisverbod niet kunnen afleiden dat er met hun persoonlijke situatie rekening werd gehouden noch waarom zij precies het maximum van drie jaar inreisverbod opgelegd kregen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De gemachtigde heeft op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden inreisverboden verwijzen uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*"

3.3. In de tweede en derde bestreden beslissingen staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 8 februari 2013. Verder wordt gespecificeerd dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat verzoekers sinds de betekening van dit bevel geen enkele stap hebben ondernomen om hun vertrek voor te breiden.

3.4. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar verzoekers betogen dat een standaardmotivering werd gebruikt waaruit zij niet kunnen afleiden dat met hun persoonlijk situatie rekening werd gehouden noch waarom zij precies het maximum van drie jaar inreisverbod krijgen opgelegd, gaan zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekers nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend geen enkele stap hebben ondernomen om het hun vertrek voor te bereiden. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de tweede en derde bestreden beslissing. Verzoekers kunnen derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers menen dat op een quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar, wijst de Raad erop dat de bestreden inreisverboden van enig automatisme geen blijk geven. In de motivering van de bestreden inreisverboden wordt wel degelijk verwezen naar omstandigheden die eigen zijn aan het specifieke geval van verzoekers om de termijn van drie jaar te motiveren, met name het gegeven dat zij na betekening van de bevelen op 8 februari 2013 geen enkele stap hebben ondernomen om hun vertrek voor te bereiden. Aldus blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van verzoekers.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers op deze concrete motivering van de bestreden inreisverboden niet ingaan en deze aldus niet betwisten. De motivering beantwoordt ook aan de gegevens van het administratief dossier. Verzoekers verwijzen enkel zonder verdere uiteenzetting naar *“de specifieke omstandigheden van verzoekers”*, maar preciseren niet met welke andere specifieke omstandigheden, dan diegene vermeld in de inreisverboden, rekening moest worden gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. De bestreden inreisverboden motiveren waarom een termijn van drie jaren worden opgelegd. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden inreisverboden niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de inreisverboden. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Verzoekers blijven evenzeer in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11, §1 is aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaringen van de bestreden inreisverboden.

De inreisverboden blijven derhalve gehandhaafd.

3.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen werden de debatten heropend en een nieuwe terechtzitting bepaald waar verzoekers de vraag werd gesteld welk belang zij nog menen te hebben bij huidig beroep tegen de eerste bestreden beslissing, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod als volgt definieert: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Ter terechtzitting wordt de raadsvrouw van verzoekers op bovenstaande vaststelling gewezen. De raadsvrouw zet uiteen dat een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verzoekers toelaat om een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit illegaal verblijf en dat artikel 74/12, § 4 van de Vreemdelingenwet geen beletsel vormt voor het indienen van een dergelijke aanvraag en bijgevolg ook niet voor het voeren van een beroepsprocedure tegen de afwijzing ervan. A contrario, wanneer de gemachtigde haar een verblijfsmachtiging op grond van voornoemd artikel 9bis zou hebben toegekend, dan zou dit moeten worden beschouwd als een impliciete intrekking van het inreisverbod.

De Raad benadrukt dat het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. In het geval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, mag de gemachtigde niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekers nog steeds in het Rijk verblijven en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het verzoekers voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel

74/12, §4 van de Vreemdelingenwet). Er kan verzoekers aldus geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegekend. (RvS 30 december 2014, nr. 10.989 (c)) Het betoog van de raadvrouw laat niet toe anders te besluiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

4 . Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES